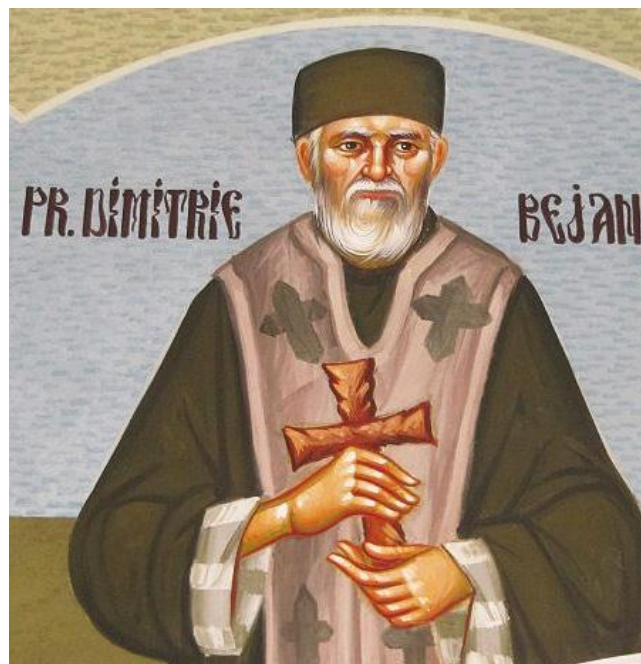

În timpul vieții i-au apărut volumul "Bucuriile suferinței", iar postum, cărțile: "Oranki. Amintiri din captivitate", "Vifornița cea mare", "Hotarul cu cetății", "Satul Blestemat" și "Simple povestiri". S-a mutat la cele veșnice pe 21 septembrie 1995 .

A murit senin, fără a urî pe nimeni. El poate fi un model, un exemplu de urmat pentru orice preot ortodox român și o onoare pentru o națiune care are asemenea fii..." (Aurel Sergiu Marinescu - *Prizonier în propria țară*)

Scrie Pr. Dimitrie Bejan, în "Bucuriile suferinței": "M-am eliberat în preajma zilei de 23 august 1964, în urma unui decret de amnistie generală pentru politici. Mai aveam de executat încă 18 ani de detenție! Am ieșit între ultimii 5 deținuți. M-am uitat în urmă la poarta pușcării și am început a plânge! Aș fi voit să mor acolo! Mecanicul de tren s-a uitat la mine cu oarecare rușine că aveam vreo 33 de petice la pantaloni și haine murdare. "De unde vii?", m-a întrebat. "Vin din rai!, i-am răspuns. Nu vezi că strălucesc?". Eram așa de fericit! Eu chiar veneam din rai! Tare-mi părea rău că ies și din gară priveam spre închisoarea din Aiud, și cu lacrimi ziceam: "Măi, ce frumos a fost!". Măi omule, nu pricepi că acolo am fost puri? Ne rugam și răbdam cu nădejde în Dumnezeu! Anii de închisoare (1942-1964) au fost cei mai fericiți ani din viața mea.

Tata avea 90 de ani, sora mea era bătrâna. Mama era plecată la Dumnezeu. Tata nu m-a recunoscut când am ajuns acasă. Eu i-am zis: "Eu sunt, tată, feciorul matale!": El desfăca niște grăunțe pentru moară. Venisem de la Aiud. Eu am umplut o găleată cu apă, am încălzit-o, am pus într-un lighean și m-am spălat. Ce să fac? Venisem de la pușcărie! Tata tot se uita la mine și întreba: "Ce străin ești?". Eu i-am zis că sunt feciorul lui. "Nu, nu. Feciorul meu îi mort". Am văzut că nu mă recunoaște, am tăcut, m-am spălat frumos, m-am îmbrăcat, mi-am tăiat unghiile. El a zis: "Ești străin. Uite, am fasole". Era într-o vineri. "Mânânci fasole?". Și am mâncat amândoi. A făcut el o mămăligă. Credea că sunt un străin pe care îl primește la masă. Am mâncat fasole cu dânsul, am discutat o grămadă de lucruri. Tot se uita întrebător la mine. Și a venit sora mea de la Iași și ea m-a recunoscut. Și s-a convins tata că sunt eu. Și așa m-a bocit tata!".

Cuviosul Părinte Dimitrie Bejan, frescă la Catedrala din Bacău

Un alt mare erou al vieții noastre creștine și naționale este Părintele Dimitrie Bejan, care a dus apostolatul până în inima Siberiei. Acolo a făcut el cunoscută Ortodoxia noastră, menținând viața spirituală a tuturor celor din lagăr, ortodocși și catolici. În sărbători liturghisea cu o găleată mare de zece kilograme de Sfânta Împărtașanie, iar rusoaicele veneau și băteau la poarta lagărului să-l cheme pe "batiușca Bejan" să le facă aghiazmă, Sfântul Maslu și alte servicii religioase...

Acolo, în Rusia, Părintele Bejan fusese condamnat la moarte, dar a găsit, ca și Apostolul Pavel, o formulă de a fi judecat în țară.

Trimis acasă din lagărul siberian, a intrat în pușcăriile grele din România. A fost un stâlp al vieții noastre spirituale. Și după eliberare a căutat să mențină viața duhovnicească, însă, ca și pe Părintele Gheorghe Calciu, chiar frații lui l-au trădat. Condamnat și eliminat de ceilalți, a fost scos la pensie și dus ca bolnav în satul lui, la Hârlău.

Pe amândoi acești părinți, Calciu și Bejan, eu îi pun împreună, pentru gândirea lor frumoasă și viața lor de jertfă.

(Pr. Justin Pârveu – Viața părintelui Gheorghe Calciu după mărturiile sale și ale altora)